

HOOFDSTUK 27

ePG 1.1

Op een oud houten bureau stalde Vittore de inhoud van de kartonnen doos met het opschrift *ePG 1.1* uit. Handgeschreven papieren met plannetjes, vergeelde krantenknipsels, enkele oeroude computerdiskettes, een pak papier met een onleesbare wirwar van eentjes en nulletjes en het boek '*Computer Viruses: a High Tech Disease*'. Vittore bekeek het oude boek en snoof de geur van het papier op.

'Sinds de jaren '80 ben ik al enorm gefascineerd door computervirussen. Al mijn vrije dagen en nachten hield ik me bezig met het bestuderen van het werk van genieën zoals de Amerikaan Fred Cohen of de Duitser Ralph Burger: de pioniers op het gebied van computervirussen.'

Vittore reikte Felix het boek aan, die er geïnteresseerd doorheen bladerde.

'Burger was echt een *crack!*' zei Felix. 'In dit boek beschrijft hij de complete broncode van een werkend virus voor MS-DOS! Stel je dat nu eens voor!'

Nielsen had moeite om mee te gaan in de opgetogenheid van de computernerd.

'Euh, en nu in het Nederlands?'

Felix legde het met plezier uit: 'Burger ging achter een computer zitten en schreef de basis van een computervirus. MS-DOS was toen het systeem dat gebruikt werd voor de meeste computers.'

Vittore was onder de indruk van de kennis van Felix.

‘Klopt, bijna alle computervirussen uit de jaren ‘80 tot pakweg 1992 zijn gebaseerd op het werk van Cohen en Burger. Maar ik ontdekte toch wel wat foutjes in hun manier van denken, dus ik ging zelf aan de slag. Uren bracht ik door achter mijn computer en ik bedacht een eigen *app* die ik de naam *ePG 1.1* gaf. Deze applicatie is in feite een worm, eentje die onafhankelijk van je computersysteem werkt.’

Nielsen knikte. ‘Een soort van computervirus dus?’

‘Ja, maar de meeste wormen of virussen zijn zwak, slecht geprogrammeerd en gemakkelijk traceerbaar. Mijn *ePG 1.1* niet! Het is een verschrikkelijk monster omdat het in verschillende fases heel slim werk levert.’

Vittore krabbelde een schemaatje op een vel papier. Bovenaan het blad schreef hij *ePG 1.1, FASE 1*.

‘Via internet, en door onbezonnen gebruikers, worden computers over een breed netwerk besmet met Trojaanse paarden, onopvallend voorbereid op de komst van de worm.’

Vittore tekende allemaal vierkantjes die computers moesten voorstellen, verbonden door een netwerk. Eronder krabbelde hij *FASE 2*.

‘Als je netwerk van Trojaanse paarden – en dus van besmette computers – groot genoeg is wordt de worm van *ePG 1.1* uitgestuurd over het netwerk. Dankzij die Trojaanse paarden werkt de worm onopvallend en creëert chaos.’

‘Chaos? Wat voor chaos?’ vroeg Nielsen.

‘Je kan de worm iedere welomlijnde taak meegeven die je maar wilt. Hij voert het uit, snel en onopvallend, en voor je de kans hebt hem te traceren is hij weer weg. Alleen de Trojaanse paarden blijven achter: onschadelijke en onopvallende computerbestanden. Wacht!’

Professor Vittore grabbelde door de kartonnen map en schoof Nielsen en Felix een krantenartikel onder hun neus.

‘Twee zwaargewonden bij bizar verkeersongeval in Firenze.’

De jongens lazen de reportage uit 2003 van een zwaar verkeersongeval. Twee auto's die gruwelijk op elkaar knalden. De twee bestuurders verklaarden later dat zij door groen licht reden, hoewel ze allebei uit een heel andere richting kwamen. Kon het zijn dat door een storing alle lichten tegelijk op groen stonden? De zaak werd nooit opgelost.

'Spannend', probeerde Nielsen. 'Maar wat heeft dat met jouw verhaal te maken?'

'Dat is het werk van *ePG 1.1* geweest. Via zijn netwerk van Trojaanse paarden was het een eitje om in de verkeerscomputer in te breken.'

'Wacht, wacht!' zei Felix. 'Dus jij beweert dat jouw virusje ervoor zorgde dat die verkeerslichten dol draaiden? En dat nooit iemand iets gevonden heeft?'

De Franse jongen kon enkel smalend lachen. Zelfs met de toenmalige virusscanners zouden verdachte activiteiten op een IT-systeem onmiddellijk zijn opgevallen.

'Het is echt waar! De worm van *ePG 1.1* besmet eerst gewone thuis- en kantoorcomputers, maar via USB-sticks of andere digitale dragers heeft hij wel als uiteindelijk doel om industriële systemen te bereiken. Wacht ik heb nog een paar voorbeelden.'

Professor Vittore toonde nog enkele krantenknipsels, over kleine ongevallen in bizarre omstandigheden.

'Tien peuters onwel na eten Frostos pudding. Productiefout niet te verklaren.'

'Controletoren Milaan slaat op hol. Vliegtuigcrash maar net vermeden.'

'Kernreactor Gösgen enkele uren in problemen.'

Felix had er al snel zijn buik van vol.

'We zijn onze tijd aan het verdoen', fluisterde hij tegen Nielsen, en liep het kantoor uit.

'Wacht! Alsjeblieft!' Vittore aarzelde eventjes. Hij had het moeilijk en grabbelde zonder op te kijken naar het laatste krantenartikel.

‘Eén test die ik ooit deed had catastrofale gevolgen. Gevolgen die zelfs ik niet voorzien had. Op 1 december 2007 stuurde ik mijn vernieuwde versie van de worm – *ePG 2.0* – uit op de binnenstad van Verona. Ik had nooit gedacht dat de kettingreactie zo’n gruwelijk resultaat teweeg kon brengen.’

Hij toonde een krantenknipsel met een foto van het spookdorp.

‘Dorp wordt weggespoeld door toxisch water.’

‘Ik wilde de wereld laten zien hoe onveilig internet was. Ik zou een held worden die de maatschappij behoedde voor cyber-terrorisme. Ik wilde Verona en omstreken gewoon een paar uur stilleggen, in chaos. Maar nog geen uur na het versturen van mijn computerworm *ePG 2.0* werd heel dat dorpje hier van de kaart geveegd. Het kanaal was volgestroomd met toxische stoffen, van het industrieterrein een paar kilometer verderop. Tot overmaat van ramp werden de sluizen van de dam opengezet. Dankzij *ePG 2.0* ontstond er een technische storing in het systeem. De toxische stoffen vernielden het dorp aan het meer en de buurt werd onleefbaar.’

Vittore ging op een stoel zitten. Hoe had hij het in vredesnaam in zijn hoofd gehaald om zulke stomiteiten uit te halen?

‘Het was niet eens moeilijk. Ik hoefde alleen maar mijn netwerk groot genoeg uit te bouwen door Trojaanse paarden uit te sturen. Via chatprogramma’s als ICQ en IRN vond ik idioten genoeg. Ik programmeerde de worm. Binnen enkele seconden deed *ePG 2.0* zijn werk, en verdween daarna als een dief in de nacht. Hij zette een kettingreactie in gang, groter dan ik ooit had kunnen vermoeden. Nooit heeft iemand kunnen verklaren hoe die ramp kon gebeuren. Gelukkig maar!’

Nielsen luisterde geboeid naar Vittore’s uitleg. Felix leek te twijfelen. Zijn gezond verstand bleef hem inpeperen dat het om larie en apekool ging.

‘Het is een mooi verhaaltje Vittore’, zei Felix. ‘Maar wat heeft dit met Enrico Moretti te maken?’

‘Enrico was mijn beste vriend, al vanaf de tijd dat we samen op internaat zaten. Hij was een van de weinigen die van het bestaan van *ePG 2.0* afwist, en hij wist ook af van de chaos die dat vreselijke monster kon aanrichten. Een maand of drie geleden werd er ingebroken in mijn lab, hier aan het meer. De laatste versie van de worm werd gestolen. Ik wist onmiddellijk dat Enrico hier op de een of andere manier mee te maken had, dus sprak ik hem erop aan. Hij deed alsof hij van niets wist, maar een dag of twee later begon heel de malle-molen van die verdwenen balletmeisjes te malen. Ik moest vluchten omdat hij mijn naam besmeurde en mij de schuld in m’n schoenen schoof!’

Volgens Nielsen zat er maar één mankementje in het hele verhaal. ‘Waarom gaat U niet gewoon naar de Italiaanse politie?’

Vittore woelde gefrustreerd door zijn haren en zei: ‘Die valse bewijzen rond Laisa wegen veel te zwaar door. Bovendien, ik kan het verhaal van de *ePG 2.0* worm nooit openbaar maken. Als ik de fouten die ik in het verleden gemaakt heb nu nog opbiecht, dan teken ik mijn doodvonnis. Ik ben de schepper van een toxisch spookdorp.’

Nielsen twijfelde. *Was Vittore Toni daadwerkelijk aan handen en voeten gebonden? Werd hij monddood gemaakt en was hij onschuldig?*

Felix geloofde er in ieder geval geen snars van. Zo’n worm, een superintelligent terroristisch cyber-wapen, dat klonk als een Urban Legend! Een mooi vertelseltje, over *ePG 2.0*, maar dan ook niets meer dan dat!

*

Enrico stapte als een koning door zijn verduisterde kantoor. Op zijn prachtige, brede bureau lag naast het gesloten rode koffertje het blauwe, met het deksel geopend. Tussen het zorgvuldig en rijkelijk aangebrachte schuimrubber lag een kostbaar dvd-schijfje, dat glom in het licht van de maan.

Enrico opende de oranje map naast het blauwe koffertje met de dvd en bladerde door de gigantische lijsten met eentjes en nulletjes.

Enrico hield al net zoveel van de afdruk op papier als van de digitale kopie op dvd.

Zijn gedachten gingen naar zijn oude vriend Vittore Toni. Zonder twijfel een goeie man, maar met erg weinig gevoel voor romantiek. *ePG 2.0* klonk wel erg suf en ongeïnspireerd! Zo'n fantastisch wapen verdiende een naam die klonk als een klok, zeker nu Enrico deze worm voor veel geld had laten herprogrammeren. De choreograaf glimlachte terwijl hij het schijfje voorzichtig uit het schuimrubber in het blauwe koffertje nam en naar het licht van de maan richtte. *Shakespeare 3.0* was beslist een veel betere naam!

Alles was in orde voor de perfecte voorstelling van *'Romeo & Juliet'*. Pablo en Florence dansten meer dan behoorlijk, die vervelende rat van een Erika was uitgeschakeld en zou zijn werk niet langer bemoeilijken, de computerworm werd geprogrammeerd op de specifieke noden van Enrico ...

En dan was er natuurlijk de kers op de taart. Enrico haalde het rode metaalkleurige koffertje naar zich toe, klikte de twee slotjes los, en opende voorzichtig het deksel. Een prachtige, kostbare gouden armband lag in zachte watten verstopt. Drie gouden kabels waren met elkaar verweven tot één mooie, verfijnde cirkel. Het grijs metaal prototype lag netjes naast de gouden variant.

Met de gouden armband in zijn hand liep hij langs de vele foto's die aan de muur hingen, herinneringen aan zijn balletverleden en zijn jeugdliefde Jianna Figini. Maar hij knielde bij de enige zwart-wit-foto, beneden in het hoekje van de muur. Daar hield hij met een valse grijns om zijn mond de armband voor het strenge gezicht van zijn oma.

'Dat had je niet gedacht hè, dat kleine Enrico zoiets moois zou kunnen maken!'

De choreograaf draaide de armband rond z'n vingers. Hij genoot van zijn overwinning. Hij wist dat de perfectie binnen handbereik lag. Alles verliep volgens plan.

Met een felle uithaal zou hij de foto van zijn oma zomaar van de muur kunnen slaan, haar verbrijzelen, haar zure en strenge blik

voorgoed vernietigen. Wat zou dat opluchten! Hij balde zijn vuist en bracht die al in stelling, toen er op de deur werd geklopt.

Geïrriteerd veerde Enrico op en gebod zijn bezoekers om binnen te komen. Pablo en een bewaker hadden allebei hun jas aan en hielden een zaklantaarn in de hand.

‘Ik denk dat het ‘t beste is als u even meekomt, meneer Moretti’, zei Pablo met een zekere aarzelings in zijn stem. Enrico voelde onmiddellijk dat de mannen slecht nieuws brachten.

Op laarsjes en met een witte zijden jas aan volgde de choreograaf de twee door het griezelige, pikdonkere *Parco Regionale Della Lessinia*. Met hun zaklantaarns als enige lichtbron zochten ze een weg over de onherbergzame ondergrond. Er werd geen woord gezegd. Alleen het gekreun van een nerveuze Enrico was hoorbaar terwijl ze met z’n drieën de rotsen opklauterden.

‘Wat is hier eigenlijk aan de hand? Kom op, zeg, ik heb genoeg van die modder en dat geploeter!’ mopperde de choreograaf. Pablo en de bewaker keken elkaar aan, alsof ze allebei hun tong hadden verloren. Pablo wees achter zich, naar de diepe kloof. Enrico volgde zijn *Romeo* tot bij de rand. Zijn blik volgde de lichtende cirkel die over de rots dwaalde, ongeveer tien meter onder hen. In een flits schoot de lichtbundel langs een been en een arm die levenloos tussen de stenen hingen. Enrico geloofde z’n ogen niet toen Pablo het koude en bleke gezicht van Moretti’s neef belichtte. De ogen van de Zucht waren nog steeds open en staarden als bevroren naar de hemel.

De choreograaf verbeet zijn verdriet. Het idee dat zijn neef zo koud en droog was afgemaakt maakte hem razend. Hij wilde het uitschreeuwen, misschien zelfs huilen, maar hij kropte zijn woede op. Hij balde zijn handen tot vuisten, keek Pablo aan en zei op een vlakke maar vastberaden toon: ‘Ik wil haar levend. Begrepen? Levend!’